

opusdei.org

Od njega sam naučio što to znači Ljubiti Crkvu

Jezgra njegove poruke svim svećenicima, nakon naglašavanja potrebe za osobnom svetosti, bila je nježno, ali snažno govorenje o potrebe lojalnosti i ljubavi prema Crkvi.

2.09.2014.

Biskup Alvaro del Portillo, ili jednostavnije Don Alvaro, bio je istinski mentor i otac svoj svojoj djeci

u Opusu Dei. Dok je sve volio, bilo je očito kako uvijek traži priliku obratiti se nama svećenicima, a osobito njegovim sinovima svećenicima, za koje je znao da igraju tako važnu ulogu u duhovnoj formaciji svih vjernika Prelature. A jezgra njegove poruke svim svećenicima, nakon naglašavanja potrebe za osobnom svetosti, bila je nježno, ali snažno govorenje o potrebi lojalnosti i ljubavi prema Crkvi.

Više od šest godina imao sam sreću živjeti jako blizu don Alvaru, dok sam studirao na Sveučilištu Svetoga Križa i pohađao formaciju Rimskoga koledža Svetoga Križa, bio sam jedan od mnogih koji su na njegovom primjeru i životu naučili istinsko značenje Ljubavi prema Crkvi.

Nije to bilo samo intelektualno pitanje, niti neki predmet vezan samo za Crkvu. Nedugo nakon kanonizacije svetog Josemarije netko

mu je na obiteljskom druženju komentirao kako je čudesno što je Bog iskoristio Svetog Oca Ivana Pavla II da donese tolike blagoslove Djelu. Mislilo se pritom na postavljanje Opusa Dei kao Osobne Prelature, don Alvara za biskupa, i samo slavlje kanonizacije koje je predvodio Sveti Otac. Tada se činilo jako prirodno, ta je osoba nadodala, imati veliku naklonost prema Svetom Ocu Ivanu Pavlu II. Don Alvaro je odmah reagirao i nadugo objasnio kako naša ljubav prema Svetome Ocu treba biti teološka, a ne samo vezana uz osjećaje.

To treba biti ljubav koja se zna žrtvovati za njega, koja traži bolje upoznati njega i njegova učenja, ljubav koja nas potiče da se neprekidno molimo za njega i njegove nakane, da mu budemo na radost... tko god da on bio. Ipak, nadodao je, nema sumnje da prema Papi Ivanu Pavlu II osjećamo osobitu

zahvalnost jer je bio Božje oruđe za sve ove blagoslove. Don Alvaru je bio običaj potaknuti one koji su u Rimu da nedjeljom pođu na Trg svetoga Petra, da slušaju Papu i iskažu mu ljubav.

Tijekom UNIV susreta sveučilišne mladeži u Rimu, posebno se sjećam ohrabrenja za nastupanje – bez ograničenja – s različitim pop pjesmama koje smo pjevali, kako bi se Sveti Otac dobro osjećao dok bi gledao mlade kako uživaju. To je značilo plesanje pa čak i nošenje neke lude odjeće.

Trenuci veselja i smijeha Svetoga Oca bio je praktičan način Ljubavi prema Crkvi. Također bi nas poticao da Svetom Ocu prenesemo dobre vijesti o apostolatu i da tako olakšamo njegov teret.

Nasljedujući duh svetog Josemarije, nikada nije propuštao sve nas u Opusu Dei podsjetiti na dužnost

ljubavi prema Crkvi. Tijekom beatifikacije svetog Josemarije u svibnju 1992.godine, na Misi zahvalnici, sve nas je podsjećao na njegovanje želje „za služenjem Crkvi onako kako Crkve želi biti služena“, koristeći riječi našeg voljenog Utemeljitelja. To je on živio i snažno u nas ugrađivao u brojnim našim međusobnim susretima.

Ljubav prema Crkvi nije samo značila ljubav prema učiteljstvu i ortodoksiji, već štoviše, snažan trud za produbljivanjem našeg doktrinarnog i teološkog razumijevanja. Na susretima sa svećenicima uvijek je inzistirao da svakoga dana trebamo pronaći vremena za teološko i doktrinarno učenje. To je nešto što je i sam živio, a sam mogu potvrditi, koliko je teško to činiti unutar zahtjevnog rasporeda apostolata.

Ljubav prema Crkvi također je značila jasnu pažnju, poput zaljubljenih osoba, na liturgijskim slavljima. Don Alvaro je uvijek veliku pažnju davao pripremama za liturgijsko slavlje, sve do najsitnijih detalja. Ne treba ni spominjati koliko je bio poslušan voditelju slavlja. Sada, kao biskup, znam koliko to može biti teško. Nasljeđujući duh našeg Utemeljitelja, inzistirao je na probama čak i prije najjednostavnijih slavlja. Često bi dolazio upoznati se s mjestom i dati prijedloge za poboljšanjima. Jednom prilikom još kao đakon, baš prije slavlja na kojem sam služio, rekao sam mu koliko sam nervozan. Odgovorio je jednostavno: „čini sve misleći jedino na Božju prisutnost“ (Hazlo cara a Dios) i ne brini. Nije me poticao na efikasnost nego na pobožnost i ljubav prema Bogu u ljubavi prema Crkvenoj liturgiji.

Njegova se ljubav prema Crkvi također vidjela i u pažnji i odnosu s drugim biskupima. Najviše nam o tome govore brojne razglednice koje je slao brojnim dostojanstvenicima tijekom svojega posljednjeg putovanja u Svetu Zemlju, na samom zalasku svojega života, a brojne su na odredište došle nakon njegove smrti. Njegova je naklonost bila istinska, prvo na ljudskoj razini, ali potaknuta poštovanjem prema biskupima. Nikada nije posjetio neki grad bez da bi zatražio susret s biskupom te biskupije koji je u kasnijim godinama uglavnom uvijek bio mlađi od njega samoga, obećavao mu je molitve, a to je zaista i činio.

Tijekom moga boravka u Cavabianci, Uredu Rimskoga koledža Svetoga Križa, u nekoliko je navrata on zamolio nas studente da primimo i zabavimo kardinale i biskupe koji možda nikada nisu bili toliko daleko od svojega doma tijekom velikih

svetkovina ili koji su možda pomalo umorni. Živo se sjećam zabave što smo priređivali kardinalu Cassidyju u vrijeme Uskrsa i kardinalu Bernadine Gantinu na godišnjicu njegova ređenja. I drugi bi biskupi bili pozvani na večeru i živo druženje gdje bismo pričali različite anegdote iz svojega apostolata i zanimljive šaljive priče...

Konačno, njegova se ljubav prema Crkvi vidjela u nastojanjima da se Kristova poruka proširi i u najzabačenije kutove. Živio je da bi čuo anegdote apostolske prirode, uvijek odgovarajući sa značajnim „Bogu hvala“ i ohrabrujući na sve više i više apostolata! Slijedeći poziv Svetoga Oca i različitih biskupa, apostolski je rad Opusa Dei započeo na najneočekivanijim mjestima, ljudski gledano. Sjećam se kada nam je rekao da ćemo započeti s apostolatom u Kazahstanu, zemlji s toliko malo katolika. Činilo se to

protivno zdravom razumu, sve dok nismo čuli da je tako predložio Sveti Otac. .

Takva je bila ljubav don Alvara prema Crkvi i takva još uvijek jest. Mi koji smo na neki način njegovi nasljednici, kao nasljednici i duhovna djeca svetog Josemarije, nastojim to dalje širiti a sigurno je da će nam don Alvaro pomoći svojim zagovorom kako bismo u svemu bili što vjerniji.

Napisao biskup Anthony Muheria (Kitui, Kenija)na konferenciji Vir fidelis multum laudabitur, na Sveučilištu Svetoga Križa, Rim, ožujak, 2014.